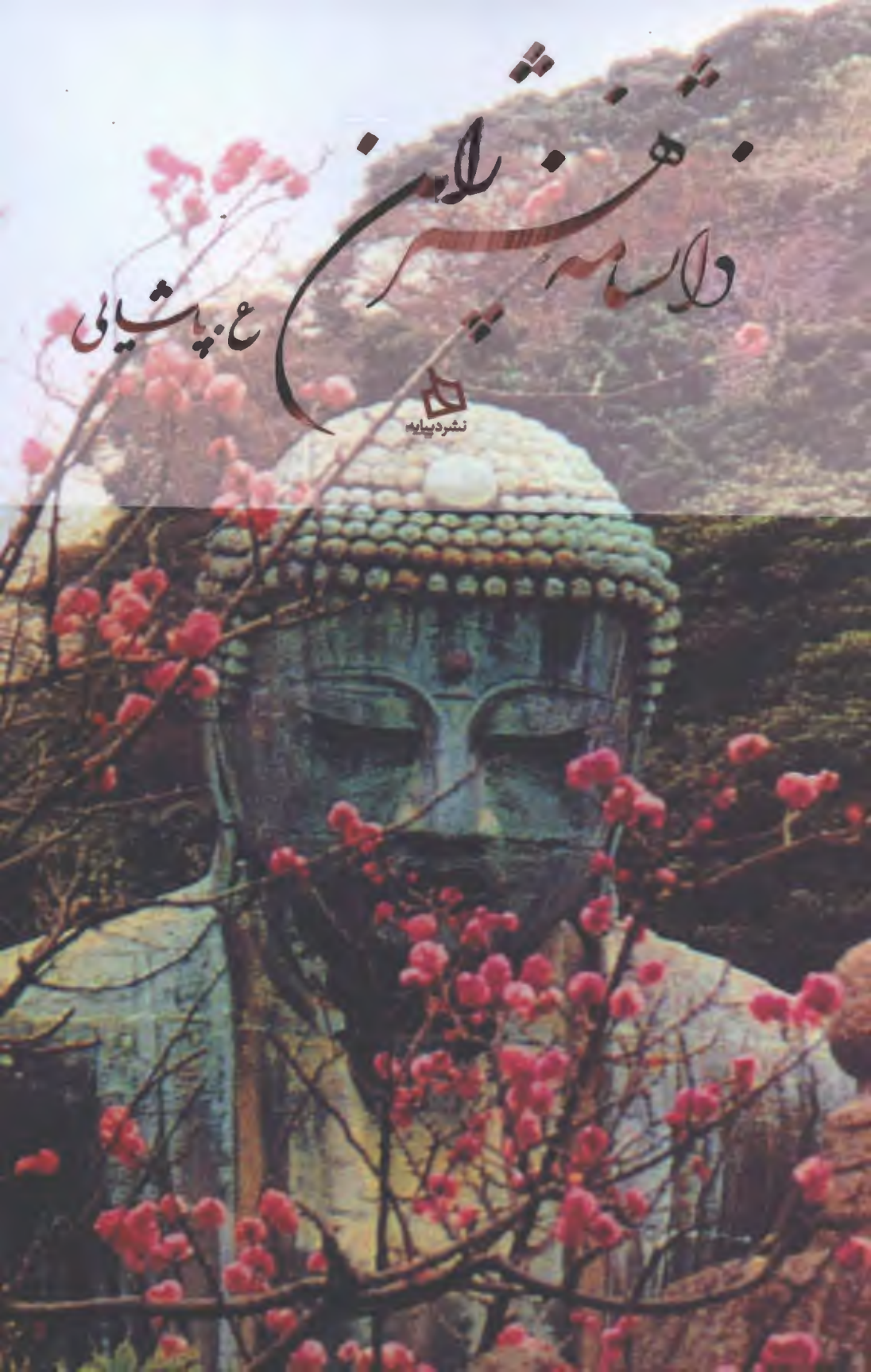

دانش و اسلام

ع.پیشانی

نشر دیپایه

دلاسمه لاسم
ع. پاشینی

سرشناسه: پاشانی، عسکری، ۱۳۱۸-
 عنوان و نام پدیدآور: دانشنامه‌ی هنر ژاپن/ تالیف و گردآوری ع. پاشایی.
 مشخصات نشر: تهران: دیبایه، ۱۳۹۹.
 مشخصات ظاهری: ۵۶۲ ص.: مصور (رنگی)؛ ۱۷/۰×۲۵/۰ س.م.
 شابک: ۹۷۸-۶۰۰-۲۱۲۴۳۳-۳
 وضعیت فهرست نویسی: فیبا
 موضوع: هنر -- ژاپن -- دایره‌المعارف‌ها
 موضوع: Art -- Japan -- Encyclopedias
 رده بندی کنگره: N۷۳۵۵
 رده بندی دیویی: ۷۰۹/۲۲
 شماره کتابشناسی ملی: ۷۴۲۲۳۱۱
 وضعیت رکورد: فیبا

دانشنامه‌ی هنر ژاپن

پدیدآور: عسکری پاشایی
 ویرایش: سینتا حقیقی
 عکس جلد: نسترن پاشایی
 خوشنویسی عنوان ایساکو تسنودا
 شابک: ۹۷۸۶۰۰۲۱۲۴۳۳۳
 چاپ اول: ۱۴۰۰، ۵۰۰ نسخه
 قیمت: ۱۸۰۰۰۰ تومان
 فروش دیبایه: ۵۵۴۲۸۹۰۱

حقوق چاپ و انتشار اثر برای نشر دیبایه محفوظ است.
 تکثیر و تولید مجدد آن به هر صورت (چاپ، صوت، تصویر و انتشار الکترونیکی)
 مشروط به دریافت اجازه کتبی ناشر است.

به یاد دکتر جهانگیر رأفت

ای مهرکوه
خنج و خراش های غم
بر سینه ات
و دو چشمه سار زلال
— مهر و فرزانی —
جوشان از دلت.

و ما تشنگان رنگ باخته
دیری از زلالِ رأفتِ تو
نوشیده ایم و
جان گرفته ایم.

کجایی اکنون
کجایی
ای مهرکوه؟

فهرست مطالب

۷	پیشگفتار
۱۱	گاه‌شماری تاریخ هنر ژاپن
۱۳	گاه‌شماری رویدادهای سیاست و فرهنگ و هنر ژاپن
۳۱	نگاهی به تاریخ فرهنگ ژاپن
۳۵	مختصات سنتی فرهنگ ژاپن

دانشنامه‌ی هنر ژاپن

۴۱	فهرست سرواژه‌ها
۴۷	(متن دانشنامه)
۵۵۸	منابع

پیشگفتار

دانشنامه‌ی هنر ژاپن گزیده‌یی است از تاریخ هنر ژاپن، در حدود ۲۶۰ مدخل، که به هنرهای تجسمی ژاپن می‌پردازد، از آغاز آن — دوره‌ی جومون — تا یکی دو دهه‌ی آغازین قرن بیستم، مثلاً کورودا سی‌کی (۱۸۶۷-۱۹۲۴). مرادم از «هنرهای تجسمی» این بخش‌های هنراست: سیاه‌قلم، نقاشی، پیکرتراشی، خوشنویسی، باسمه یا چاپ‌سازی، و هنرهای وابسته به این بخش‌ها، مثل تذهیب، کتاب‌آرایی، و مانند این‌ها. همراه با معرفی هنرمندهای نامدار دوره‌های تاریخی این هنرها، و مفاهیم وابسته به این هنرها. اشاره‌ی گهگاهی به هنرهای دیگر، مثلاً نمایش نو، و معماری بودایی، و نیز به شین‌تو، آیین بودا و ذن، از این‌جا سرچشمه می‌گیرد که مثلاً نمی‌توان بی‌نگاه کوتاه به آیین بودا به پیکرتراشی بودایی پرداخت، و یا از ذن‌گا گفت اما از ذن چیزی نگفت، از ماسک‌های ژاپنی گفت و از نو نگفت. معابد بودایی گنج‌خانه‌ی آثار بودایی‌اند. کم‌تر هنری هست که در چند دوره از تاریخ ژاپن از چشمه‌هایی چون شیئوسا، وایی-سای، و یوگین و مانند این‌ها ننوشیده باشد.

در مقدمه بعد از دو جدول گاهشمار ژاپن — جدول گاهشمار تاریخ هنر ژاپن و گاهشماری رویدادهای سیاست و فرهنگ و هنر ژاپن، که بیش‌تر مبتنی بر اعداد و ارقامند — دو گفتار هست، یکی «نگاهی به تاریخ و فرهنگ ژاپن» است و گفتار بعدی به «مختصات سنتی فرهنگ ژاپنی» می‌پردازد. خواننده در بخش مقدمه با بنایی «بگه» آشنا می‌شود، و در بخش مدخل‌ها — متن دانشنامه — شالوده‌ها و خشت‌خشت این بنا را می‌شناسد.

شیوه‌ی استفاده‌ی از این دانشنامه — دانشنامه‌ی هنر ژاپن بر مبنای ترتیب الفبای فارسی گردآوری شده است، با تفکیک میان دو حرف آ و الف. اما نمی‌توان این تفکیک را صددرصد دقیق دانست، دلیلش آوانویسی گوناگون نام‌های ژاپنی است در میان ما. کوشیده‌ایم این مشکل را با رومی‌نوشت (روماجی)، یعنی شکل لاتینی این نام‌ها، برطرف کنیم.

در متن دانشنامه، ارجاع به مدخل‌های کتاب به دو شکل است، یکی با آوردن * پیش از هر مدخل، و دومی با « در داخل پرانتز، در شرح مدخل‌ها. دو نمونه: «آسوکا Asuka، دوره. این دوره مقارن است با معرفی *آیین بودا، در ۵۳۸م، از کره به این کشور. این دین نو حاوی اندیشه‌ها و پیکره‌های فراوانی بود که در اساس متفاوت از علائق *شین توی بومی بود.» یا «بنا به گاه‌نگاره‌های نیهون شوکی، سوگا نو اوماکو... دو پیکره عظیم شاکیه‌مونی («شاکا) را برای این معبد سفارش داد.» در ژاپن شاکیه‌مونی (که سنسکریست است)، بنیادگذار آیین بودا، را شاکا می‌نامند.

در شروع هر حرفی، فهرستی از سرواژه‌ها یا سرمدخل‌های آن حرف با رومی‌نوشت (روماجی) آن‌ها همراهند، و همین رومی‌نوشت‌ها بار دیگر در کنار شرح آن مدخل هم آورده می‌شوند. از طرف دیگر، با توجه به شیوه‌ی آوانویسی فارسی پیشنهادی من برای نوشتن نام‌ها و واژگان ژاپنی، خواندن آن‌ها بدون رومی‌نوشت‌ها مشکل نخواهد بود. این دانشنامه بدون نمایه و واژه‌نامه‌ی هنر است، که علتش گرانی بیش از حد کاغذ است. اما شکل ebook دانشنامه این کاستی را، از راه «جستجو»، جبران می‌کند.

آوانویسی نام‌ها و واژگان ژاپنی

خواندن شکل روماجی، یا رومی‌نوشت واژگان و نام‌های ژاپنی پیچیدگی ندارد.

واکه‌ها

a: آ، آمیدا Amida

ai: آیی، آی samurai: سامورایی، Hokusai: هوکوسای، هوکسای

e: اِ، وکسره Edo ادو، dera درا

ei: ای، bei: (ترکیب دوصدای e و i) مثل ری، دی. Aoki Mokubei: آئوکی موکوبی، Seiki: سی‌کی.

گاهی آن را، در آخر کلمه، به صورت ه هم می‌خوانند: کاکِی، کاکِه. و گاهی کاکنی هم می‌نویسند.

i: آکیتاها Akitaha

O: و Nyorai: نیورایی

u: او، و Kofun: کوفون

ō و ū: در آوانویسی ژاپنی دوصدای ō و ū هست که صدای کشیده‌ی o و u هستند که ما آن‌ها را

به صورت او، و، و او، و آوانویسی می‌کنیم، اما طبعاً در فارسی به همان شکل o و u می‌خوانیم. Hōryūji:

هوریو‌جی، Enkū: انکو

آوانویسی فارسی واژگان و نام‌های، سنسکريت و پالی

ā : آ Nālanda نالنده nāma نامه.

a : آ Asanga آسنگه، kāma کامه. در آخر کلمه به صورتِ های بیان فتحه یا های غیر ملفوظ نوشته

می‌شود: موهه vajra, moha وجره، و مانند این‌ها.

e : ای Veda ویده (که به ودا معروف شده است)، dveṣa دویشه.

i : ی Indra ایندزه.

ī : ی کشیده: (در فارسی نداریم، و به صورت ی می‌خوانیم).

o : او: در اول کلمه و «و» در وسط و آخر: om اوم.

ō : اوی کشیده، و نیز در آوانویسی ژاپنی) Nō نو

u : اُو، اُوی کوتاه Udāna (اُودانه

ū : اُو، اُورنا ūṛṇā (اُوی کشیده، و نیز در آوانویسی ژاپنی).

ñ : ن + ی: (چنین صدایی در فارسی نداریم. به صورت ن می‌خوانیم): مَنجُوشری Mañjuśrī (نمی‌توانیم در

فارسی مَنجُوشری بنویسیم و بخوانیم.)

jñ : گِی: در کلماتی چون Jñā. Jñā را باید جن+ی خواند، اما هندیان آن را گِی می‌خوانند مانند Vijñāna

ویگیانه (پا). prajñā, (Viññāna) پرگیا و مانند این‌ها. داراشکوه نیز در ترجمه‌های خود از اُوپَنِشَدها، Jñ

را گِی نوشته است، و هندشناسانی مانند هینریش تسمیر نیز آن را تألیف کرده‌اند. (ع. پاشایی. بودا، ص ۶۱۹-۲۳)

ai : آئی Vairocana وِیروچَنه

ī : ری: ریز.

ś : یا: ش

ñ : ن خیشومی یا غنه (تودماغی)

c : چ

h : dh, gh, و مانند این‌ها، در gandha (گند، بو)، dharma: dh درمه، در فارسی نوشته نمی‌شود.

در آوانویسی چینی واژگان و نام به سیستم وید-جایلز نوشته می‌شود ولی در تلفظ سیستم پین‌یین را رعایت کرده‌ام، البته تا جایی که ممکن است.

آوانویسی تبتی خیلی پیچیده است طوری که مشکل بتوان شکل درست آن را به فارسی نوشت، از همان تلفظ انگلیسی آن‌ها پیروی می‌کنیم.

شمار واژگان کوهی در این فرهنگ خیلی کم است و در نوشتن آن‌ها هم از انگلیسی پیروی کرده‌ایم.

سپاسگزاری — نوشتن دانشنامه‌ی هنر ژاپن یک طرف بود و آماده کردن آن برای چاپ، طرف دیگر که این بی‌مدد و همت این یاران امکان‌پذیر نبود.

سپاسگزارم: از دخترم نسترن که کتابخانه‌ی فرهنگ و هنر ژاپنیش را در اختیارم گذاشت، همراه با ترجمه‌ی برای مقدمه، و نقد خیلی از مدخل‌ها در هنگام نوشتن آن‌ها.

از سپنتا حقیقی که نکات ارزنده‌ی بسیاری را یادآور شده است دست‌مریزاد.

از بانو هیساکو تسونودا، ایران‌شناس ژاپنی، که خوش‌نگاره‌ی فارسی «دانشنامه‌ی هنر ژاپن» از اوست. دست‌مریزاد.

از برمک قنبرپور که در آماده‌سازی این کتاب، از حروفچینی و اسکن کتاب‌ها برای تصاویر گرفته تا صفحه‌آرایی آن، از هیچ یارمندی مادی و معنوی دریغ نکرده است. و همین‌طور از خانم ریحانه شکری در شرکت پلاستیک طبرستان که در تصحیح حروفچینی متن همکاری داشته است.

از معصومه ارمغان که حروفچینی دقیق تمام کتاب کار اوست، دست‌مریزاد.

از داوود ارسونی که مقدمه‌ی کتاب را صفحه‌آرایی کرده است.

از نوید مختاری اسکی که صفحه‌آرایی متن کتاب را طراحی و اجرا کرده است.

از مؤژان محقق و مسعود شهریاری برای یاری در کار صفحه‌آرایی این دانشنامه.

از دوست فرهنگ پرورم، شهرداد میرزایی، که به نشر این دانشنامه همت کرده است.

ع.پاشایی

تهران، آبان ۹۹

کوتاه‌نوشت‌ها و نشانه‌ها

پاد:	پادشاهی
چی:	چینی.
ژا:	ژاپنی
سن:	سنسکریت
شکو:	شکوفایی
فا:	فارسی
فت:	فوت
مت:	متولد
◀	نگاه کنید به

گاهشماری تاریخ هنر ژاپن

تاریخ فرهنگ و هنر ژاپن به عصرها و دوره‌هایی تقسیم شده است که تا حد زیادی مشابه تاریخ اروپاست. دانشمندهای ژاپنی اصطلاحاتی را برای دوره‌بندی هنر ژاپن به کار می‌برند که معادل «ژنسانس» یا «روشنگری» یا «دوره‌ی روکوکو» است، و غرض از این کار روشن کردن مسائل فرهنگی است که ظریف و پیچیده‌اند. تاریخ‌های دقیقی که ناگزیر با اسم این دوره‌ها همراهست نباید خواننده را گمراه کند و به این فکر بیاندازد که بالندگی هنرها واقعاً در این بخش‌های منظم زمانی قرار می‌گیرد.

دوره‌ی جومون (تا ۴۰۰ ق م تا ۲۵۰ ق م هم نوشته‌اند). فرهنگ نوسنگی ژاپن، دست کم در ۱۱۰۰۰ ق م شروع شد، با نوع معیشتی مبتنی بر شکار و گردآوری غذا و واحدهای روستایی ابتدایی. مشخص‌ترین بقایای سفالینه‌ی جومون شکل‌های بسیار بیانگر پُرچین و شکن، و تندیسک‌های گلین (دوگو) اند. تأثیر بیگانه در آن بسیار کمست.

دوره‌ی یایویی (۴۰۰ ق م — ۳۰۰ م). وارد کردن پیشه‌های فلزکاری (مفرغ و آهن) از قاره‌ی آسیا؛ توسعه‌ی کشاورزی، اجتماعات ثابت، و واحدهای سیاسی ناحیه‌یی. بقایای متمایز این‌ها هستند: جنگ‌ابزارهای آیینی و ناقوس‌واره‌های مفرغی (دوتاکو)، جواهراتی از سنگ‌های نیمه‌قیمتی، و سفالینه‌ی زیبا (که برخی از آن‌ها روی چرخ کوزه‌گری ساخته شده‌اند). تأثیرات قاره‌یی مشخص در هنرها.

دوره‌ی کوفون (۳۰۰ — ۷۱۰ م). دوره‌ی پیش‌تاریخ، که نشانه‌اش رشد آگاهی ملی و قدرت بالاترین فرمانروا، یعنی امپراتورست. بقایای اصلی این‌ها هستند: کوفون (گورتل) که در ناحیه‌ی کین‌کی (اوساکا، نارا، کاشی وارا، ساکایی) متمرکزند، تندیسک‌های گلین هانی‌وا که به طور آیینی دور این گورتل‌ها گذاشته بودند، آینه‌ی مفرغی و لوازم مقبره، و (در مقبره‌های کیوشو) دیوارنگاره‌ها.

دوره‌ی آسوکا (۵۵۲ — ۶۴۵). پیدایش هنر و نهادهای بودایی در ناحیه‌ی آسوکا، از روی نمونه‌های کره‌یی و چینی، با حمایت خاندان سلطنتی.

قبل از میلاد

دوره‌ی دیرینه‌سنجی (حد ۵۰۰۰۰-۱۱۰۰۰ ق م)

۱۲۰۰۰
۱۱۰۰۰
۱۰۰۰۰

تاریخی (کلاسیک)

دوره‌ی آسوکا (۵۵۲-۶۴۵) ۵۰۰
دوره‌ی هاکوهُو (۶۴۵-۷۱۰) ۶۰۰
دوره‌ی نارا (۷۱۰-۷۹۴) ۷۰۰
دوره‌ی هی آن (۷۹۴-۱۱۸۵) ۸۰۰
هی آن پیشین (۷۹۴-۹۵۱) ۹۰۰
هی آن میانه یا فوجیوارا (۹۵۱-۱۰۸۶)
هی آن پسین یا این‌سی (۱۰۸۶-۱۱۸۵)

ماقبل تاریخی

دوره‌ی جُومون (حد ۱۱۰۰۰-۴۰۰ ق م)

۹۰۰۰

جُومونِ سرآغازین (۸۰۰۰-۱۰/۵۰۰)

۸۰۰۰

جُومونِ سرآغازین (۸۰۰۰-۵۰۰۰)

۷۰۰۰

(قرون وسطا)

دوره‌ی فنودالی پیشین (۱۱۸۵-۱۵۷۳) ۱۲۰۰
دوره‌ی کاماکُورا (۱۱۸۵-۱۳۳۳)
دوره‌ی نانبوکوچُ (۱۳۳۶-۱۳۹۲) ۱۵۰۰
دوره‌ی موروماچی یا آشیکاگا (۱۳۹۲-۱۵۷۳)

جُومون پیشین (۵۰۰۰-۲۵۰۰)

۶۰۰۰

۵۰۰۰

۴۰۰۰

(آغاز نو)

دوره‌ی آزوچی مومویاما (۱۵۷۳-۱۶۱۵) ۱۷۰۰
دوره‌ی توکُگاوا یا اِدو (۱۶۱۵-۱۸۶۸) ۱۸۰۰

جُومون میانه (۲۵۰۰-۱۵۰۰)

۳۰۰۰

جُومون پسین (۱۵۰۰-۱۰۰۰)

۲۰۰۰

جُومون پایانی (۱۰۰۰-۳۰۰)

پیشتاریخ

دوره‌ی یایویی (۴۰۰ ق م-۳۰۰ م)

میلادی

۱۰۰

۲۰۰

۳۰۰

۴۰۰

(نو)

دوره‌ی جدید (۱۸۶۸- تاکنون)
دوره‌ی می جی (۱۸۶۸- ۱۹۱۲)
دوره‌ی تای شو (۱۹۱۲-۱۹۲۶)
دوره‌ی شووا (۱۹۲۶-۱۹۸۹)
دوره‌ی هی سی (۱۹۸۹-۲۰۱۹)

عصر کوفُون (۷۱۰-۳۰۰)

* ترجمه از تاریخ هنر ژاپن، پنه‌لوپه میسون، ۲۰۰۴.

گاهشماری رویدادهای سیاست، فرهنگ و هنر ژاپن*

رویدادهای فرهنگی

۵۵۸ آوردن بقایای بودا به دربار ژاپن از طرف شاه پکجه (در کره)، همراه با زهبانها، معماران معبدساز، خشتزن، مفرغریزها، و یک نقاش. برپایی هوکوزجی**، در آسوکا-ماگامی نو هارا، به سفارش سوگا نو اواماکو، که اولین مجموعه‌ی زهبانی کامل ژاپن است.

۵۹۲ شوتوکو تایشی، معبد شی-نن-بوجی را در آراهاکا در نانی‌وا (حالا بخشی از شهر اوساکا) می‌سازد.

۶۰۳ میکوکو-بوساتسوی کوزیوجی ساخته می‌شود.

۶۰۶ پیکروی مفرغی شاکیه‌مون (به ژاپنی: شاکا)، کارِ توری بوشی، که در کوندوی موتو-گان‌گوجی (که در اصل قسمتی از هوکوزجی بود، و حالا آسوکادورا خوانده می‌شود) نصب می‌شود.

۶۰۷ تاریخ بنای هوزیوجی، بنا به کتیبه‌ی هالای پیکروی یاکوشی در کوندوی معبد.

۶۲۳ تکمیل سه‌پیکروی شاکا از سوی توری بوشی (حالا در کوندوی (تالار) هوزیوجی) به یاد شوتوکو تایشی (فت ۶۲۲).

۶۲۵ برافتادن دودمان سوگا؛ شروع اصلاحات تای‌کا. اولین کاربرد نظام تاریخ‌گذاری نین‌گو (تاریخ امپراتوری). اولین نین‌گو، تای‌کا است.

دوره‌ی آغازین نارا (یا، هاکوهُ) (۶۴۵-۷۱۰). تمرکز بیش از حد قدرت سیاسی؛ تماس‌های مستمر با چین و کره؛ پختگی هنرهای بودایی ژاپنی.

رویدادهای سیاسی

۵۷۴ فرستادی قلمرو ژاپنی نو به دربار هِن (ذکر قدیمی‌ترین سال در تاریخ ژاپن از یک منبع غیر ژاپنی).

۲۶۰۰ تاریخ فرضی بنیادگذاری ایزدکنه‌ی بزرگ بانوخلدی خورشید در ایسه.

۵۳۸ معرفی آیین بودا از کره به ژاپن.

۵۸۷ در جنگ طوایف، طایفه‌ی مونونوبه از طایفه‌ی سوگا شکست می‌خورد.

۵۹۲ شوتوکو تایشی، نایب‌السلطنه‌ی ژاپن، آیین بودا را دین دولتی اعلام می‌کند.

۵۹۴ آیین بودا دین دولتی اعلام می‌شود.

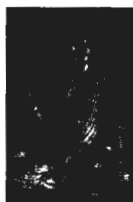
۶۰۲ کالوک، دانشمند اهل پکجه (کره)، به ژاپن می‌رسد، با خودش کتاب‌هایی درباره‌ی هندسه و پیشگویی می‌آورد.

۶۰۳ هاتا کاواکاتسو، هاجیوکادورا (حالا کوزیوجی در کیوتو) را می‌سازد.

۶۰۴ قانون اساسی هفده ماده‌ای (جوشیچی نو کیمیو)

اولین کاربرد رسمی تقویم چینی در ژاپن.

۶۰۷ اولین سفارت ژاپنی در چین.

* همه‌ی تصاویر این گاهشماری این‌جا جنبه‌ی تزئینی دارند، اما بیش‌تر آن‌ها در متن دانشنامه آمده‌اند.
** جزء «جی» (ji) و «جرا» (dera) که در آخر بسیاری از نام‌های ژاپنی آمده به معنی «معبد» است.

دوره‌ی هاگژمۇ (۶۴۵-۷۱۰)

۶۴۵ اصلاحات تاي كا

۶۵۰ تاريخ تقريبى چهار پيكره‌ي نگهبان، كوندۇي هۇرئۇجى.

ح ۶۵۰ بقعه‌وارى تامامۇشى ساخته شد.

۶۵۷ ساخت ياماشينايزا نزدېك كيوتو، به سفارش ناكاتومى نو كاماتارى، بنيادگذار ثروت دودمان فۇجى وارا.

۶۶۸ ميلادى كره برترى پيدا مى كند.

دوره‌ی آسوكا (۵۵۲-۶۴۵)

۶۷۰ تاريخ ثبت‌شده‌ي آتش گرفتن هۇرئۇجى.

۶۷۲ جين شين نوران: جنگ داخلى بر سر جانشين امپراتور. ٲٲم مؤٲن مؤ تخت شاهى را غصب ميكند.

۶۸۰ قول ساخت ياكۇشى جى در ناحيه‌ي آسوكا از سوى امپراتور ٲٲم مؤ.

۶۸۹ قانون‌نامه‌ي آسوكانو كيومي هارا.

۶۹۸ اهداى سه پيكره‌ي ياكۇشى به عنوان هونزوني ياكۇشى جى.

۷۰۲ قانون‌نامه‌ي تاي هۇرسما اعلام مى شود.

دوره‌ي پيشين نارا (يا ٲٲم ٲٲؤ) (۷۱۰-۷۹۴). تاسيس اولين پايتخت دانمى حكومت ژاپن در نارا؛ نفوذ عميق دين بودايى در دربار امپراتور؛ حمايت دست و دلياز دولت از معمارى و پيكرتراشى

دوره‌ي نارا (۷۱۰-۷۹۴)

۷۱۰ دربار امپراتور به هى جوكيؤ «كاخ قلعه‌ي صلح»، دوباره نارا، نقل مى كند. معبد خاندان فۇجى وارا به نارا منتقل مى شود و به اسم كۇفوكۇجى خوانده مى شود.

۷۱۰ تاسيس اولين پايتخت ثابت در نارا (هى جوكيؤ).

۷۱۱ تاريخ پيكره‌ي گلبن در قاعده‌ي پاگوداي پنج طبقه‌ي هۇرئۇجى، همين طور در پيكره‌ي گلى نگهبان در دروازه‌ي مركزى.

۷۱۲ كوجيكى (گزارش‌هاى موضوعات باستانى).

۷۱۷ تاريخ تقريبى انتقال ياكۇشى جى به نارا.

۷۲۰ تاريخ رسمى نيهون شوكى (تاريخ خاستگاه‌هاى ژاپن)

۷۳۹ برپايى تۇئين «محوطه‌ي شرقى»، از جمله تالار يۇمعدونو، در هۇرئۇجى، به دست گيوشين زهبان.

۷۴۱ نسخه‌های سوئزی، نور زرين در سراسر کشور پخش شد.

۷۴۲ از این تاریخ به بعد زمین‌هایی که به تازگی تیرتراشی شده املاک خصوصی به شمار می‌آیند.

۷۴۹ دای‌یونسو (پیکرهی بزرگ بودا) در تودای‌جی ساخته شد.

۷۵۱ کای‌یونسو (یاد‌های دلشین شهر). اولین مجموعه‌ی شعر چینی از شاعران ژاپنی.

۷۵۲ اهدای بودای بزرگ (دای‌یونسو) به تودای‌جی در نارا.

۷۵۴ کان‌جین، زهبان چینی، مرکز تشرف را در تودای‌جی، در نارا، تأسیس می‌کند.

۷۶۴ شونوکوئین نو دیواره به تخت می‌رسد و زهبانی به اسم دوکیو را صدراعظم می‌کند.

۷۷۰ فرمانروایی دوکیو به آخر می‌رسد.

۷۸۱ کاتسو امپراتور می‌شود.

۷۸۸ سای‌چو زهبان معبد اینریاکوچی را روی کوه هی‌ای بنیاد می‌گذارد.

۷۹۰ تألیف مان‌یونسو (جنگ ده هزار برگه اولین جنگ شهر).

دوره‌ی هی‌آن (۷۹۴-۱۱۸۵)

۷۹۴ انتقال پایتخت به هی‌آن کیو، کیوتوی کنونی.

۷۴۱ تأسیس نظام دیرهای رسمی دولتی (کوکوئین‌جی) مردان و صومعه‌های زنان در مراکز ایالات.

۷۴۳ قول امپراتور شومو به برپایی پیکرهی عظیم بیروشاننا (زیر و چنه) بودا، که در ناحیهی ژومی ساخته شود. این پروژه بعدها به نارا منتقل می‌شود.

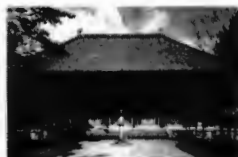
۷۴۷ قالب‌ریزی پیکرهی دای‌یونسو در تودای‌جی شروع می‌شود؛ امپراتور یس کومیو، شین‌یاکوشی‌جی را به خاطر سلامتی امپراتور شومو می‌سازد. پیکرهی عظیم فوکوکین ساکو کان‌نون (اموگه‌پاشه) در تودای‌جی تقریباً متعلق به همین تاریخ است.

۷۵۲ آیین بزرگ تقدیس دای‌یونسو، تودای‌جی.

۷۵۶ درگذشت امپراتور شومو؛ امپراتور یس کومیو دارایی‌های مورد علاقه‌اش را وقف دای‌یونسو می‌کند (که این خاستگاه مجموعه‌ی شونسوئین است).

۷۵۹ ساختن توشودای‌جی نزدیک نارا برای جیان‌چن (کان‌جین) زهبان چینی.

۷۸۲ ساخت پاگودای پنج طبقه در موروچی در همین حدود شروع شد.

دوره‌ی هی‌آن پیشین (۷۹۴-۹۵۷). تأسیس هی‌آن، پایتخت؛ معرفی آیین بودای خاص فهم و نظام زیبایی‌شناختی متمایز آن.

۷۹۶ ساخت تزجی و سای‌جی در مدخل جنوبی پایتخت، کیوتو.

۷۹۸ بنیادگذاری کیومیزودا در کیوتو.

۸۰۵ برگشتن سای‌چو (دینگیو‌دای‌شی)، بنیادگذار فرقه‌ی ژن‌دای از چین.

۸۰۶ برگشتن کوکای (کوبو‌دای‌شی)، بنیادگذار فرقه‌ی شین‌گون از چین.

۸۰۵ سایچو (۷۶۷-۸۲۲) از چین عهد تانگ برمی‌گردد و فرقه‌ی ژن‌دای را در ژاپن بنیاد می‌گذارد.

۸۰۶ کاتسو می‌میرد. کوکای (۷۷۴-۸۳۵) زهبان از چین برمی‌گردد.

۸۱۲ انقیاد نهایی آیتوها (بومیان شمالی) به دست ژاپنی‌ها.

۸۱۵ تدوین جدید ثبت احوال خاندان‌ها (شین‌مین شوچیروکو).

۸۱۶ کوکای دیو کویاسان را بنیاد می‌گذارد.

۸۱۸ سای‌چو مقررات زهبان را در کوه هی‌ای تدوین می‌کند.

۸۱۶ کوکای، کونگوبوچی را در کوه کویا می‌سازد.

۸۲۳ واگذاشتن توجی به کوکای، تبدیل آن به یک معبد شین‌گون، و دادن اسم نو کیونگوکوکوچی به آن.

۸۲۴ در حدود همین ایام معبد دودمان واکه به جین‌گوجی در کوه تاکانو نزدیک کیوتو منتقل می‌شود.

۸۳۹ تاریخ پیکره‌های آیینی تالار خطابه‌ی توجی.

۸۴۸ تاریخ تقریبی پنج پیکره‌ی بزرگ کوکوزو، در جین‌گوجی.

۸۷۳ تاریخ تقریبی نگاره‌ی دژون ریشی، در یومیدونو، هوزیوجی.

دوره‌ی هی‌آن میانه (یا، فوجی‌وارا) (۹۵۱-۱۰۸۶). قطع تماس‌های مستقیم با بخش اصلی چین؛ آگاهی افزایش‌یافته‌ی موضوعات بومی ژاپنی و نگرش‌های زیبایی‌شناختی در هنرها.

۸۹۸ تاریخ تقریبی سه پیکره‌ی خدایان شین‌تو در ایزدکمی هاجی‌مان، یاکوشی‌جی، در نارا.

۹۰۷ تاریخ تقریبی یاکوشی‌دو در دای‌گوجی، علیا، کیوتو، و پیکره‌ی یاکوشی.

۹۰۸ ساخت پاغودای پنج طبقه، دای‌گوجی و نقش مندلای ریوگای در دیواره‌های داخلی.

۸۳۳ شرح قانون‌نامه‌ی حقوقی (ریو نو گیگه).

۸۳۸ این به عنوان عضو آخرین سفارت رسمی به [دربار] تانگ می‌رود، و (در ۸۴۷) برمی‌گردد که آیین بودای خاص فهم تن‌دایی را در ژاپن بنیاد بگذارد.

۸۵۸ تأسیس دیکتاتوری مورونی دودمان فوجی‌وارا.

اینچین از چین برمی‌گردد و یک مرکز مطالعه در می‌ای‌جی‌را تأسیس می‌کند.

۸۹۴ سوگاوارا نو میچی‌زانه فرستادن هیأت‌های سیاسی را به چین متوقف می‌کند.

اوایل قرن یازدهم (در هی‌آن میانه ۹۵۱-۱۰۸۵) گنجی مونوگاتاری، اولین داستان بلند به زبان ژاپنی، را یاتو موزاساکی شیکیی یونوشیت.

۹۰۵ جنگ شعر کوکین شو.

۹۲۷ مجموعه‌ی «روال‌های دوره‌ی اینگی» (لنگی شیکیی).

۹۳۳ شروع سئیز مسلحانەى مئتاب بىن مى اىچرا وهى اى زان، دو جناح فرقه‌هاى تىن دايى.

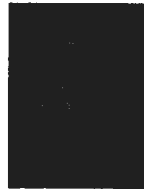
۹۷۲ كۇياي زهيان (۹۰۳-۹۷۲)، رواج دهندهى قديمى آمېداپرستى.

۹۸۵ گىن شىن (۹۴۲-۱۰۱۷) ايشين سۇزۇ (چويۇشۇ، تولد در پاكوم) رامى نويسد.

۹۹۰د عصر كلاسيك تشر ااپنى. داستان گىن جى، بالين نامه.

۱۰۲۰ ايزومى شيكى بوى شاعر؛ هون چۇ موندۇى (جنگ تشر چىنى ژاپنى ها).

۱۰۲۲ فۇجى وارا نو مېچى ناكا — كه طايغه فۇجى وارا را به مثابهى رهبران برتر بنياد نهاد — مبعبد هۇجۇجى را كه او ساخته بود رسماً وقف مى كند.

۱۱۸۰ ميناموتو نو يورى تومو سربازان را در ايزو فرماندهى مى كند و وارد كاماكورا مى شود.

دورهى كاماكورا (۱۱۸۵-۱۳۳۳) تاسيس ستاد حكومت نظامى ها در كاماكورا تحت فرمانروايى طايغه ميناموتو و بعد تحت فرمانروايى دودمان هۇجۇ؛ بازسازى معابد آسېب خيدهى نارا؛ پيدايى آيين بوداي زين تا مقام دين نيمه رسمى دولتى؛ امواج نيرومند تاثير هنرى از چين عهد سونگ.

۱۰۰۳ تاريخ تهرىبى فعاليت هاى ادبى زنان با استعدادى مثل مۇراساكى شيكى يۇ (نويسندهى داستان گىن جى)، مى شۇناگون (بالين نامه)، و آكازوميه ايمون (كه بنا به سنت مؤلف اى گا مونوگاتارى است).

۱۰۲۲ موقفهى كوندۇى هۇجۇجى و گوداى دۇ از سوى فۇجى وارا نو مېچى ناكا.

۱۰۳۱ سورهان مفرغى زراندود ملغون در نيوهۇدۇ در ائزرا كۇجى، مركزى براى استساخ آيينى سوردى نيلوفر.

۱۰۵۱ ساختن هوگى جى از سوى هينو سوگه نارى.

۱۰۵۳ چۇچۇ پيكرهى آميتا به را با حمايت فۇجى وارا نو يورى مېچى براى تالار قندوس بيۇدۇئين مى تراشد.

۱۰۸۶ ھى آن پسىن يا ائين سى (۱۰۸۶-۱۱۸۵). شروع حكومت ائين سى («امپراتوران گوشه نشين») با بازنشستگى امپراتور شيراكاوا.

۱۱۰۸ شروع چومسون جى در [شهر] هيراي زۇمى از سوى فۇجى وارا نو كيويهيرا.

۱۱۲۶ ساختن كون چيكى دۇ در چومسون جى.

۱۱۶۴ اهداى سوره هاى مزىن از طرف خاندان تايرا (ھى كه) به بقعه ايتسو كۇشېما.

۱۱۸۰ آتش زدن تۇداى جى و كۇفوكۇجى به فرمان تايرا نو شيگه هيرا.

۱۱۸۳ قالمبوزى مجدداى يۇتسۇ تۇداى جى كه چۇگىن زهيان و استاذكارهاى چىنى چن هوجينگ و برادرش آن را شروع كردند.

۱۱۸۹ سقوط فۇجى واراهاى [شهر] هيراي زۇمى به دست ميناموتو نو يورى تومو؛ كار بازسازى در كۇفوكۇجى؛ پيكتراشى از كۇكى.

۱۱۹۱ برگشت اى مابى زهيان از چين سونگ (سفر دوش) و بنيادگذارى مكتب آيين بودايى زين در ژاپن.

۱۱۹۲ میناموتو نو یوری تومو شوگون می‌شود.

۱۱۹۵ آئین یادبود بازسازی در تودای جی با شرکت میناموتو نو یوری تومو.

۱۲۰۳ نظارت دوامستاد پیکرتراش، اون کی و کای کی، در تراشیدن دو پیکره عظیم نگهبان در نان‌های مون، تودای جی.

۱۲۰۶ هوزن (۱۱۳۳-۱۲۱۲) تبعید شد به خاطر موفقیتش در جلب نوکیشان به آیین پاکبوم.

۱۲۲۲ دزگن (۱۲۰۰-۱۲۵۳)، بنیادگذار شاخه‌ی سوتزی فرقه‌ی ذن، به چین می‌رود.

۱۲۳۲ هوزو یاسوتوکی (۱۱۸۳-۱۲۴۲) با اعلام گویی‌ای شیکی موکو قواعد و اصول قانونی حکومت کاماکورا را وضع می‌کند.

۱۲۳۶ بنیادگذاری توفوکوجی در کیوتو از سوی فوجی وارانو میچی ایه؛ انتصاب ین‌نن (شواینسو کوکوشی) به عنوان اولین رئیس دیر آن‌جا.

۱۲۴۹ ساخت کین‌چوجی در کاماکورا.

۱۲۵۲ تاریخ تهریبی ریختن دای‌یوتسوی مفرغی در کاماکورا.

۱۲۶۰ نیچی‌دن زهمبان (۱۲۲۲-۱۲۸۲) تهاجم بیگانه را پیشگویی می‌کند.

۱۲۶۲ شین‌زان زهمبان (۱۱۷۳-۱۲۶۲)، بنیادگذار فرقه‌ی پاکبوم حقیقی.

۱۲۶۶ ساختن هزار پیکره‌ی کانن‌نن در سان‌جوسان کین‌دو، کیوتو؛ تاریخ پیکره‌ی ین‌زایی‌تن در ایزده‌کندی تسوروگانوکا هاجی مان، کاماکورا.

۱۲۷۴ و ۱۲۸۱ ایلمارهای مغولان.

۱۲۷۴ هجوم مغول‌ها به کیوشو.

۱۲۸۱ حمله‌ی دوم مغول‌ها به کیوشو.

۱۲۸۹ مرگ این زهمبان (۱۲۳۸-۱۲۸۹)، مبلغ آمیداپرسبی.

۱۲۸۲ ساخت اینگا‌کوجی در کاماکورا؛ مرگ نیچی‌دن.

۱۳۰۲ تبدیل کوشک سلطنتی امپراتور بازنشسته کامه‌یاما به نان‌ژن جی، کیوتو.

۱۳۲۷ بناهای موسوسوکی در زونی‌سین جی، کاماکورا.

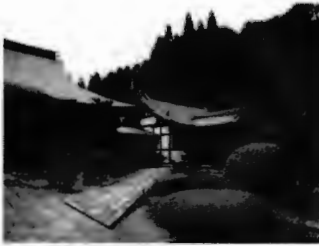
۱۳۳۰ تصویر دای‌تو کوکوشی در سیشین جی، کیوتو.

۱۳۳۱ واداشتن امپراتور گودای‌گو به ترک پایتخت.

۱۳۳۳ پایان اقتدار دودمان هوزو؛

۱۳۳۳ پایان باکوفوی (شوگون‌سالاری) کاماکورا

حمایت آشیکاگا تاکا‌اوجی از ادعاهای دربار شمالی.

۱۳۳۹ تبدیل سای‌هؤجی، در کیوتو، به معبد ذن.

۱۳۴۰ بنیادگذاری زن‌دیوچی، در کیوتو؛ فرستادن کشتی زن‌دیوچی برای تجارت با چین.

۱۳۴۲ نامگذاری رسمی گوزان (پنج معبد اصلی ذن در کیوتو) از سوی حکومت نظامی‌ها؛ شروع مؤشین‌جی در کیوتو به دستور امپراتور هانازونو.

۱۳۵۱ مرگ مؤسس سوسیکی.

۱۳۷۴ به رسمیت شناختن دستاوردهای زه‌امی در نمایش نو از سوی شوگون آشیکاگا توشی میتسو.

۱۳۷۸ تأسیس مقر تازهی حکومت نظامی‌ها در هانا نو گوشو در ناحیهی موروماچی، کیوتو.

۱۳۸۲ معبد ذن شوگوکو‌جی که یوشی میتسو آن را تأسیس کرد.

۱۳۸۶ تخلصی پانصد آرخت از مین‌چو در پنجاه طومار آویز، اکثر آن‌ها در توکو‌کو‌جی باقی ماندند.

۱۳۹۲ برگشتن امپراتور گوکامی‌اما به کیوتو؛ ارائه‌ی نشان‌های شاهی به امپراتور گوکوماتسو؛ پایان تقسیم تخت شاهی به دودمان‌های شمالی و جنوبی.

۱۳۹۷ ساخت کاخ کیتایاما (به اضافی کین کاکو‌جی یا کوشک زوین) از سوی یوشی میتسو.

۱۴۲۳ ورود چهارمین شوگون، یوشی موچی، به فرقه‌ی زهبانی ذن در توجی‌تین؛ برگشت شوژون، تخلصی زهبان، از کره.

۱۴۲۶ ساخت پاگودای پنج طبقه در کوکو‌کو‌جی.

۱۴۲۷ تخلصی سی پیر فرقه‌ی ذن کار مین‌چو در توکو‌کو‌جی.

دوروی موروماچی (یا آشیکاگا) (۱۳۹۲-۱۵۷۳). انتقال ستاد حکومت نظامی‌ها به کیوتو تحت فرمان دودمان آشیکاگا؛ رسیدن هنرهای پرورده‌ی فرقه‌ی ذن به موضع مسلط در ذوق ژاپنی، خصوصاً در تخلصی منظرسازی آب‌عربکب و آیین چای؛ رشد نظام زیبایی‌شناختی یگانه‌شده‌ی تخلصی، معماری سبک شوین، سرمایه‌ی صنایع دیگر؛ دادوستد و تماس‌های فرهنگی با چین و کره.

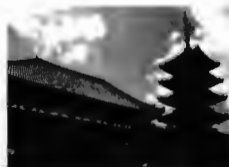
۱۳۳۸ قبل مقام تایشوگون (سالار اعظم) از سوی آشیکاگا تاکا‌اوجی.

۱۳۶۸ آشیکاگا یوشی میتسو، سومین شوگون از دودمان آشیکاگا، طوایف رقیب را شکست می‌دهد و حکومت آشیکاگا را بنیاد می‌گذارد.

۱۳۹۲ دودمان‌های شمالی و جنوبی متحد می‌شوند؛ پایان دودستگی دودمانی.

۱۳۹۷ آشیکاگا یوشی میتسو پس از کناره‌گیری و زهبان شدن، کین کاکو‌جی (کوشک زوین) را می‌سازد.

۱۴۲۸ شورش‌های کشاورزان.

۱۴۴۳ مرگ زامی (۱۴۶۳-۱۴۴۳)، استاد نمایش نو.

۱۴۶۷ آغاز جنگ داخلی اوتین بر سر جانشینی شوگون، جنگ قدرت میان دایمیوها.

۱۴۷۳ گین کاکوجی (کوشک سیمین) برای آشیکاگا یوشی ماسا ساخته می شود.
۱۴۷۷ پایان قیام اوتین.

۱۴۹۵ هوجو سولون قلعه اوداوارا را می گیرد.

۱۵۴۳ پرتغالی ها در تانه کاشیما پیاده می شوند. ژاپنی ها اولین سلاح های آتشین شان را از آن ها می گیرند که این بعدها موجب تغییر معماری نظامی می شود.

۱۵۴۹ فرانسیس خاویز موعظه اش را شروع می کند.

۱۴۳۳ فرمان های به نوآمی که در قضاوت نقاشی های چینی شوگون کمک کند.
۱۴۵۰ ساخت ریوان جی به فرمان سردار هوسوکاوا کانسوموتو.

۱۴۶۷ شروع قیام اوتین؛ سفر سیشو به چین عهد مینگ؛ ورود کانو ماسانویو به خدمت شوگون.

۱۴۸۶ ساخت توگودو در کاخ هیگاشی یاما از سوی آشیکاگا یوشی ماسا.

۱۴۹۰ ساخت گین کاکوجی یا کوشک سیمین در کاخ هیگاشی یاما.

۱۴۹۵ تاریخ منظری هابوکو کار سشو، موزه ملی توکیو.

۱۵۰۲ موراتا جوکو، استاد چای، درمی گذرد.

۱۵۰۶ سشتویزی نقاش درمی گذرد.

۱۵۰۷ توماس میتسونوبوک رشته پاروان نقاشی می کند که صحنه هایی از کیوتو را نشان می دهد.

۱۵۱۳ ساخت هوندو (تالار اصلی) دایسینن در دای ناکوجی، کیوتو.

۱۵۲۲ سن نوریکیو، متولد می شود.

۱۵۲۹ موتونویو پاروان هایی برای قصر نقاشی می کند.

۱۵۳۰ کانو ماسانویو درمی گذرد.

کانو موتونویو و سوامی پاروان هایی برای زاویه رییس دایسینن، در کیوتو، نقاشی می کند.

۱۵۳۶ ایشی یاما هون گان جی مرتباً از نمایش های نو حمایت می کند.

۱۵۳۹ کانو موتونویو پروژه ای آفریدن نقاشی هایی برای ایشی یاما هون گان جی را شروع می کند.

۱۵۴۳ آمدن پرتغالی ها به تانه گاشیما، آوردن علم سلاح گرم.

کانو ای توکو متولد می شود. کانو موتونویو پاروان هایی برای زاویه رییس ری اوتن، در میوشین جی، نقاشی می کند.

۱۵۵۵ تاکمنو جوتو، استاد چای، درمی گذرد (متولد ۱۵۰۲).

۱۵۵۹ کانو موتونویو درمی گذرد. کانو سان راکو متولد می شود.

۱۵۴۹-۵۱ یسوهی ما به رهبری فرانسیس خاویز در کیوشو و کانسای فعالیت دارند.

۱۵۶۰ شوگون آشیکاگا سه جفت پاروان چند رنگ و طلا، کار کانو و نقاشان توسا به دربار امپراتور هلجی می دهد.

۱۵۶۱ کانو میسونو پو متولد می شود.

۱۵۶۳ کانو شوی نیهان زوی بزرگی (پری نیروانه ی بودا) برای دای توکوچی نقاشی می کند.

۱۵۶۴-۸۷ لویی فرو آمنتول میسیون یسوعی؛ شمار نوکیشان مسیحی را ۱۵۰/۰۰۰ نفر بر آورد می کند.

۱۵۶۶ جوکوئین، دای توکوچی، تأسیس شد؛ بنا به کتاب مصور قرن هجدهمی کیوتو، کانو ای توکو هنرمند نقاشی های فوسو مای آن است.

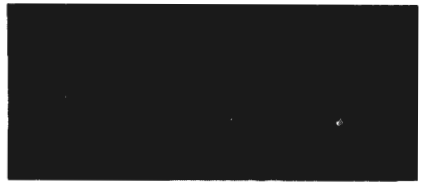
نقاشی پاراو ان های تاشوی می غا ها و گل های چهار فصل و چهار کار بزرگ ساخته ی کانو ای توکو.

۱۵۶۷ کانو ای توکو، و دستیارانش پاروان های تاشو برای کامپاکو (رایزن ارشد امپراتور) کزنونه ساکیهسا نقاشی می کنند.

۱۵۶۸ کلیساهای کاتولیک (نامبان جی) در کیوتو و ناگاساکی ساخته می شود.

۱۵۶۹ ایمای (نقاشی های نذری) اسب ها از کانو هیده یوری.

۱۵۷۱ رقص فوریو در فصل جشن بون در کیوتو محبوبیت زیادی پیدا می کند.

دوره ی آزوچی مومایاما (۱۵۷۳-۱۶۱۵)

۱۵۷۳ اودا نوبوناگا، آشیکاگا یوشی آکی را برکنار می کند. پایان باکو فوئی مورو مایچی.

۱۵۷۵ سین نوریکو به مقام یکی از استادان چای نوبوناگا منصوب می شود.

۱۵۷۶ قلعه ی آزوچی برای اودا نوبوناگا ساخته شد؛ ای توکو و پیرانش مسئول تزیین داخلی آن شدند.

۱۵۷۹ قلعه ی آزوچی اقامتگاه رسمی نوبوناگا می شود.

۱۵۸۰ نامبان جی (کلیسای کاتولیک) در آزوچی تأسیس می شود.

۱۵۸۱ نوبوناگا یک نقاشی پاراو ان آزوچی (که حالا گم شده) کار ای توکو را به کشیش یسوعی الکساندرو ولینیانو هدیه می دهد که او آن را به عنوان هدیه برای پاپ به ژم می برد.

هیدیموشی ساخت قلعه ی را در هیمه جی شروع می کند. صحن شمالی نو در نیشی هونگان جی ساخته شد.

۱۵۸۲ نیروهای آکچی میتسو هیده، قاتل نوبوناگا، قلعه ی آزوچی را به آتش کشیدند.

۱۵۸۳ تویوتومی هیدیموشی ساخت قلعه ی اوساکا را شروع می کند؛ ای توکو، سانزاکو، و غیره مسئول تزیین داخلی بودند.

پنز جووانی نیکولانو به ژاپن می رسد و آکادمی سن لوک (لوقای قدیس) را تأسیس می کند، که آن جا به نقاش های بومی نقاشی سبک غربی و حکاکی تعلیم می دهد.

۱۵۸۰ نوبوناگا رهروان هونگان جی را تحت نظارت قرار می دهد و قدرت نظامی و دنیاروز صومعه های بودایی را محدود می کند.

۱۵۸۲ نوبوناگا ترور می شود. تویوتومی هیدیموشی به قدرت می رسد.

۱۵۸۳ هیدیموشی در اوساکا قلعه ی در محل هونگان جی می سازد.

برای پدید آمدن در گذشت نویناگا (معبد) سوزن این تلمیس می شود؛ پرتوی اودا نویناگا.

۱۵۸۴ ای توکوژ و آتیه اش به کار در قلعه ای اوساگا ادامه می دهند. هیلمیوشی برای اولین بار از چاپخانه ای پامازاتو در قلعه ای اوساگا استفاده می کند، سن نو ریکیو هم ملازمش بود. هیلمیوشی بازسازی انزیاکوژی را در کره های تأیید می کند.

هوسوکاوا یوسای پلوان های تاشو با تصویر کره فوجی و آمانو هاشیداته به دربار پیشکش می کند. نامیان جی (کلیسای کاتولیک) در کیوتو خراب می شود.

۱۵۸۶ هیلمیوشی ساخت هوکوجی دای بوتسوزین را در کیوتو شروع می کند.

هیلمیوشی از قصر امپراتور دیدن می کند و چاپخانه ای طلایی قابل حمل خود را به امپراتور نشان می دهد؛ ای توکوژ و همکارانش پلوان هایی برای قصر باز نشستگی امپراتور اوگی مامی (در گوشه) نقاشی می کنند.

۱۵۸۷ آیین چای بزرگ هیلمیوشی در ایزد کدگی کیتانو.

کوشکی جیو اکوئای هیلمیوشی در کیوتو کامل می شود. هنرمندان کانو سفارش هایی برای نقاشی اتاق های آن می گیرند. تاریخ تقریبی شیرهای اسطوره ای چینی کار کانو ای توکوژ.

۱۵۸۸ اون کوکوژ توگان، فوسوما های اوئی این، دای توکوژی، نقاشی می کند.

امپراتور و ملازمانش مدت پنج روز به جیو اکوئای هیلمیوشی دعوت می شوند. اون کوکوژ توگان پلوان های کشوری را برای اوئی این، در دای توکوژی نقاشی می کند. شاید تلویخ درختان و کلاغان که برای قلعه ای ناجیما در کیوشو آفریده شده متعلق به همین زمان ها باشد. پایه گذاری تالار بودای بزرگ هوکوجی. مامیشوی (تجار و صنعتگران) کیوتو قطعه ای رقص فوری را در این مراسم اجرا می کنند.

۱۵۸۹ هیلمیوشی تالار بودای بزرگ هوکوجی را وقف می کند. نصب پیکره ی چهره ی سن نو ریکیو در طبقه ی بالایی دروازه ی ورودی دای توکوژی. هاسه گاوا توهاکوژ ترکیب بندی های سقف و ستون دروازه ی ساممون دای توکوژی را نقاشی می کند. چهره نگاره ی اوئیچی نو کاتا. چهره نگاره ی اینابا اییتسو، منسوب به هاسه گاوا توهاکوژ.

۱۵۹۰ هیلمیوشی کاخ شاهی را از نو می سازد. (ای توکوژ در چهل و هشت سالگی در میگذرد، در حالی که داشت در ساختمان های نو نقاشی می کرد.

۱۵۹۱ هیلمیوشی به سین نو ریکیو دستور خودکشی می دهد. اولین کتاب های مسیحی در ژاپن چاپ شد. هون کان جی به کیوتو منتقل شد و از نو در روکو جی - هوری گادا ساخته شد.

۱۵۹۲ هیات اعزامی هیلمیوشی به کره.

کانو میتسونهیو و اعضای آتیه ی هاسه گاوا توهاکوژ به هیزن در کیوشو سفر می کنند که پاروان هایی برای قلعه ی ناگویا، قرارگاه هیلمیوشی برای تهاجم به کره، نقاشی کنند. کار روی قلعه ی فوشیمی شروع می شود. مرگ کانو شوی (متولد ۱۵۱۹). ساخت شواون جی، توهاکوژ سفارش درخت های شکوفا را برای شواون جی گرفت.

۱۵۹۳ هیلمیوشی نمایش های نو را برای عموم شروع می کند. مرگ هاسه گاوا کیوزو. هاسه گاوا توهاکوژ و اعضای مکتبی نقاشی های پاروان های کشوری برای شواون جی می کشند، که حالا در چیشاکوئین اند، به انضمام درخت افرا و گیاهان پاییزی.

صندوقچه (ساکه دانسو) دوره ی موموئاما، اوایل قرن ۱۶ و اوایل ۱۷. لاک سیاه روی چوب با صدف و طلا و نقره

۱۵۸۷ هیلمیوشی مسیحیت را ممنوع اعلام می کند.

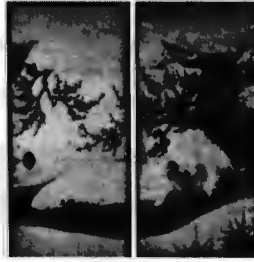
۱۵۸۸ خلع سلاح مناطق روستایی، فقط اشراف مجاز به حمل سلاح بودند.

۱۵۹۰ هیلمیوشی کشور را از نو متحد می کند.

میهمانی تماشای شکوفه ی گل گیلاس هیلمیوشی در پوشینو، با ملازمان بسیار، که

۱۵۹۲ هیلمیوشی قلعه‌ی مومیا مارا می سازد

۱۵۹۸ مرگ هیلمیوشی در ۶۳ سالگی.

۱۶۰۰ نبرد بیکی گاهارا. توکوگاوا ایه‌یاسو پس از نبرد بیکی گاهارا قدرت را از دای-میوهای دیگر می‌گیرد

۱۶۰۳-۱۶ شوگن‌سالاری توکوگاوا ایه‌یاسو.

ساتومورا جوها شاعر پرآوازه هم در میان‌شان بود. ائومورا یوکویک نمایشنامه‌ی نژ به اسم یوشینو موده می‌نویسد که این رویداد را جشن بگیرد. هیلمیوشی برای امپراتور گوبو یوزی در قصر امپراتور نمایشنامه‌های نو اجرا می‌کند. قلعه‌ی فوشیمی کامل شد؛ کانزو میتسونوبو و کانزو سانراکو سفارش پاروان گرفتند.

۱۵۹۳ قلعه‌ی فوشی می برای هیلمیوشی ساخته شد.

۱۵۹۵ ساتومورا جوها به خاطر معاشرت با هیلمیتسوگو از کیوتو تبعید می‌شود.

چهرهنگاری سن نو ریکیو. مجسمه «شیر چینی» از تاناکا سوزی.

۱۵۹۶ ایزدکده‌های لاکه قابل حمل را، که حالا در کزدای جی است، استادکارهای کزامی تمام کردند.

۱۵۹۷ قلعه‌ی مائسوموتو در ناگانو کامل شد.

۱۵۹۸ هیلمیوشی در شصت و سه سالگی درمی‌گذرد. هوکوچی از نو ساخته می‌شود.

بناهای سام یوزین و باغ دای گوجی تمام شد.

هوکوچی از نو ساخته شد. ساختمان‌ها و باغ سام یوزین در دای گوجی تمام شد. میهمانی تماشای شکوفه‌ی گیلاس در دای گوجی. شمشیر بلند از اومه‌تادا میوزو.

۱۵۹۹ مقبره یا ری بیوزی (هوکوگو بیوزی) هیلمیوشی در کیوتو ساخته شد.

درخت آلو؛ درخت کاج با مرغ‌های مینا کای هوزوشو. ایزدکده‌ی هوکوگو که به هیلمیوشی هدیه شد در کیوتو ساخته شد؛ کانزو سوشو قالب‌بست‌های سی و شش شاعر را برای ایزدکده‌ی هوکوگو که به هیلمیوشی خلدشده اهدا شده بوده نقلش کرد.

۱۶۰۰ کان‌گاگوزین در لون جوجی، در شیکا، تأسیس شد، احتمالاً با بنایی از قصر. (سال بعد کوزوین در آن نزدیکی به همان شکل ساخته شد).

۱۶۰۱ مرگ کانزو سوشو.

۱۶۰۲ توکوگاوا ایه‌یاسو قلعه‌ی نی جورا می سازد.

کای هوزوشو (۱۶۱۵-۱۵۳۳) پاروان‌های هشت دریاکش را می‌کشد. مرگ ساتومورا جوها، شاعر رن‌گا.

۱۶۰۳ ایه‌یاسو، شوگون می‌شود.

۱۶۰۴ هفتمین جشن یادبود در ایزدکده‌ی هوکوگو به افتخار هیلمیوشی.

پاروان‌های کانز نایزین جشن هوکوگو را تصویر می‌کنند.

۱۶۰۶ کزدای جی برای همسر هیلمیوشی، کیتا نو ماندوکورو، ساخته شد.

کانزو میتسونوبو روی سقف تالار اصلی (هوندو) شوکوگوچی اژدهای چنبره‌زده بزرگی را نقلش می‌کند.

۱۶۰۶ قلعه‌ی هیکونه را خاندان ایشی ساخت.

هون‌آمی کُرتسُ در کیوتو فعال است.

۱۶۰۷ ایزدکلمه‌ی کیتانو ساخته شد.

۱۶۰۸ ایکیدا تهرُماسا از نو قلعه‌ی هیमे‌جی را در مقیاس وسیع می‌سازد.

۱۶۰۸ مرگ کانزُ میتسُنوبُ.

۱۶۰۹ داته ماسامونه، زوئی‌گان‌جی را در ماتسُشِیما ساخت.

۱۶۱۰ کار روی قلعه‌ی ناگویا برای ایه‌یاسُ شروع شد.

هوکُزُجی دوباره ساخته شد.

هاسه‌گاوا تَهاکُ در هفتاد و دو سالگی درمی‌گذرد.

مرگ هوسوکاوا یُوسای. چهره‌نگاری تُوین‌این.

۱۶۱۱ ایه‌یاسُ کاخ شاهی را دوباره می‌سازد.

مرگ شُنْ اوکُ سُون، استاد چای ریکِیُ. مرگ هاسه‌گاوا سُوناکُ.

۱۶۱۲ کانزُ تان‌یُ به اِدو نقل مکان می‌کند.

چهره‌نگاری هوسوکاوا یُوسای.

۱۶۱۳ مرگ توسا میتسُیوشی.

۱۶۱۲ شُن‌ان تِی (چاپه‌خانه/ اتاق چای) در سای‌هوجی ساخته شد.

کانزُ سان‌داکُ (اما را در میزهُئین نقاشی می‌کند.

سفالینه‌ی کاراتسُ رواج پیدا می‌کند.

۱۶۱۵ قلعه‌ی اوساکا آتش گرفت، خاندان توپوتومی نابود شد.

کورَشک پوشی‌مُورا نزدیک اوساکا ساخته شد.

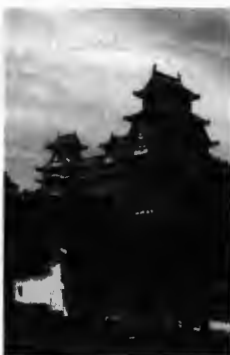
مرگ فُژوُتا اوریه، استاد چای.

کوتسُ جمعیت هنرمندان را در تاکاگامنه تأسیس کرد.

کای‌هزُ یُشُ در هشتاد و سه سالگی درمی‌گذرد.

۱۶۱۶ کانزُ نای‌زِن در چهل و هفت سالگی درمی‌گذرد.

۱۶۱۷ ری‌بیُ (مقبره‌ی ایه‌یاسُ، در ایزدکلمه‌ی کُزنوزان توشُگُ، در شی‌زُتوکا ساخته شد.

دوره‌ی اِدو (۱۶۱۵-۱۸۶۸)

۱۶۱۵ توکُگاوا ایه‌یاسُ قلعه‌ی توپوتومی را در اُوساکا محاصره می‌کند و آخرین حامیان هیلمپوشی را شکست می‌دهد.

مرگ کانژ نای‌ذن. چهره‌نگاره‌ی سۆمبوكۇزا رىۋىي.

چهره‌نگاره‌ی امپراتور گو-يۇزى.

۱۶۱۸ ئۆن‌كوكۇ تۇگان در هفتاد و دو سالگى درمى گلرد. پسرش

تۇنكى رهبرى مکتب ئۆن‌كوكۇ را ارث مى‌برد.

شكوفه‌هاى سرخ آلوى كانژ سان‌راكۇ؛ شقایق‌هاى پُرپر.

۱۶۲۰ كارِ كاتسۇرا ريكیو (كوشك كاتسۇرا) شروع شد.

۱۶۲۳ توكۇگاوا ایه‌میتسۇ، شۇگۇن مى‌شود.

مرگ كانژ سادانو‌یۇ. چهره‌نگاره‌ی كۇرودا ناكاماسا.

۱۶۲۴ كانژ ايگى تانىسى جاكۇ‌بوكۇ. شۇ، اولين «تارىخ» هنر ژاپن، را مى‌نويسد.

۱۶۲۵ توكۇگاوا هيده‌تادا، كان‌إى‌جى را در اِدو تاسيس مى‌كند.

إماى (نقاشى‌هاى نثرى) اسب‌هاكار كانژ سان‌راكۇ.

تارىخ تقریبى چهره‌نگاره‌ی بىس توكۇئین، بزرگ‌ترین دختر ایه‌ياسۇ.

۱۶۲۶ غرفه‌هاى نى نو مارۇى قلعه‌ى نى‌جۇ ساخته شد.

۱۶۲۸ آغاز ساخت سفالينه‌ى نابه‌شیما در آریتا در كيۇشۇ.

۱۶۲۹ شۇگۇن‌سالارى كابوكى زنان را ممنوع اعلام مى‌کند.

۱۶۳۰ سۇئانئسۇ، ساي‌گیۇ مونوگاتارى إماكى را نقاشى مى‌کند.

۱۶۳۱ كانژ سان‌راكۇ يا سان‌مستسۇ درخت آلو و قرقاول را برای زن كيۇئین، در معبد سيۇشين‌جى، نقاشى مى‌کند.

۱۶۳۳ ساخت شونين نيشي هون‌گان‌جى شروع مى‌شود.

هوندۇي (نالار اصلى معبد) كيۇمىزۇيرا از نو ساخته شد.

داخل قلعه‌ى ناگويا را هنر مندان كانژ ترين كردند.

۱۶۳۵ كانژ سان‌راكۇ در هفتاد و هفت سالگى درمى گلرد.

۱۶۳۶ ساخت ايزدكده‌ى نيگۇ توشۇگۇ شروع شد.

هۇجۇي دای‌توكۇجى از نو شكل گرفت.

۱۶۳۷ ايوسا ماتايى به اِدو مى‌رود.

هون‌آمى كۇئتسۇ در هشتاد سالگى درمى گلرد.

۱۶۳۸ مرگ كاراسۇمارۇ ميتسۇهيري.

۱۶۳۹ دره‌اى ژاپن بسته شد، هلندى‌ها و چينى‌ها در ناگاساكى.

۱۶۲۲ پنجاه و پنج مسیحى در ناگاساكى كشته مى‌شوند.

۱۶۳۶ بنادر به روى خارجیان بسته مى‌شود.

۱۶۳۷ شورش مسیحیان سیمابارا پس از ممنوعیت مسیحیت در ژاپن.

شوگادو شوجو در پنجاه و شش سالگی در می گذرد.

۱۶۴۰ کانو تان یو، توشو گوان گی را نقاشی می کند.

۱۶۴۳ چاپخانه با اتاق چای کوهزان در دای توکوجی ساخته شد.

ساخت سفالینه ی ایگا در میه زنده شد.

۱۶۴۴ سوزوکوجی ناگاساکی ساخته شد.

۱۶۴۵ کانسورا ریکیو تمام شد.

روش های غربی چاپ در ناگاساکی آموزش داده می شود.

میاموتو ماساتانین (۱۵۸۴-۱۶۴۵) در شصت و دو سالگی در می گذرد.

۱۶۵۰ ایواسا ماتای در هفتاد و سه سالگی در می گذرد.

کانو نانونوبو در چهل و چهار سالگی در ایدو در می گذرد.

۱۶۵۱ کانو سانیشسو در شصت و دو سالگی در کیوتو در می گذرد.

۱۶۵۳ ری بیو یی ایهمیتسو در نیگو، دای یوژین، کامل شد.

۱۶۵۴ بین یوان لونگجی (۱۵۹۲-۱۶۷۳) (این گن ریوکی) رهبان دین اویاکو به ناگاساکی می رسد.

۱۶۵۵ بهترین سفالینه ی کوتانی در ایشی کاوا ساخته شد.

۱۶۵۷ کوزو-شوتین نیشی هون گان جی ساخته شد.

نونومورا نین بی سفالگر در کیوتو فعالیت.

۱۶۵۹ شوگا کوا این ریکیو (استراحتگاه کوشک امپراتور) تمام شد.

مامپوکوجی را بین یوان (این گن) در اوچی تأسیس کرد.

۱۶۶۰ ساکایدا کاکیه مون روال چینی های پُر لعاب ترین شلای ایماری را کامل می کند.

۱۶۷۴ کانو تان یو در هفتاد و سه سالگی در ایدو در می گذرد.

۱۶۷۵ کار روی بناهای اصلی مامپوکوجی، در اوچی، شروع شد.

۱۶۸۰ توکوکاوا تسونایوشی شوگون می شود.

۱۶۸۱ سوما در کیوتو کامل شد.

۱۶۹۱ کانو ای نو، هون چو گاین (سرگذشت نقاشان ژاپن) را چاپ می کند.

توسا میتسونوکی در هفتاد و پنج سالگی در می گذرد.

۱۶۹۳ ای نو، هون چو گاشی (تاریخ نقاشی دربار ژاپن) را چاپ می کند.

۱۶۴۱ هلندی ها در دشیما اسکان می گیرند.

۱۶۵۷ آتش سوزی بزرگ ایدو.

۱۶۷۳ محدودیت های تکنیک زمین.

۱۶۹۴ هیشی کاوا مورونویو در هفتاد و هشت سالگی در ایدو درمی گذرد.

۱۶۹۹ اوگاتا کینزان به عنوان سفالگر فعالیت.

۱۷۰۱ به اوگاتا کوزین عنوان هوگیو داده می شود.

۱۷۰۳ فرایند رنگرزی یوزن کامل می شود، و جای همی فنون رایج دیگر را می گیرد.

۱۷۰۵ دای یوزسویون (تالار بودای بزرگ) تودای جی از نو ساخته شد.

کایگسودو آندو در آساکوسا، در ایدو، فعال است.

۱۷۱۳ کانو تسونونویو در هفتاد و هشت سالگی درمی گذرد؛ از این نقطه تا ۱۸۰۰، موقعی که سبک های آکادمیک چینک پذیرفته می شود، هیچ تغییری در نقاشی مکتب کانو اتفاق نمی افتد.

۱۷۱۶ توکوگاوا یوشی مونه شوگون می شود.

اوگاتا کوزین در پنجاه و نه سالگی درمی گذرد.

۱۷۱۷ شیمی زو ریوکی پیکره های چوبی می تراشد.

۱۷۲۹ توری ای کیونویو اول در شصت و شش سالگی درمی گذرد.

۱۷۳۱ جن نانپین به ناگاساکی می رسد و نقاشی درس می دهد.

۱۷۴۳ اوگاتا کینزان در هشتاد و یک سالگی درمی گذرد.

۱۷۵۰ ایکه نو تایگا از گیون نان کای در واکایاما دیدن می کند.

۱۷۵۹ مارویاما اوزکیو نقاشی پرسپکتیو غربی را با استفاده از جعبه های مصور اروپایی آزمایش می کند.

۱۷۶۵ فرایند چاپ چندرنگ (نیشی کی) به تکامل پیدا می کند.

۱۷۷۰ سوزوکی هارونویو در چهل و شش سالگی درمی گذرد.

گراوورهای غربی در ناگاساکی توزیع می شود.

۱۷۷۶ ایکه نو تایگا در پنجاه و چهار سالگی درمی گذرد.

۱۷۸۴ یوسا نو یوسون در شصت و هشت سالگی درمی گذرد.

۱۷۹۱ بهترین چاپ های «بیجین گاه» ی کیتاگاکا اوتامارو منتشر شد.

۱۷۹۳ کاتسوکاوا شونشو در شصت و هفت سالگی درمی گذرد.

۱۷۹۵ مارویاما اوزکیو در شصت و سه سالگی درمی گذرد.

۱۷۶۹ مرگ کامو نو مابوچی (۱۶۹۷-۱۷۶۹)، دانشمند و شاعر واکسرای پیرو شین تویی نو

توشوسای شاراکو فعالیت.

۱۷۹۹ ناگاساوا رویتسوسو در چهل و پنج سالگی درمی گذرد.

۱۸۰۳-۴ کشتی های آمریکایی و روسی به ناگاساکی می رسند.

۱۸۰۶ کیتاگوا اوتامارو در پنجاه و چهار سالگی درمی گذرد.

۱۸۱۱ گوشون در شصت سالگی درمی گذرد.

۱۸۲۲ آنزو دینزن (ناگاتا زن کیچی) در هفتاد و شش سالگی درمی گذرد.

۱۸۲۳-۴ اولین مجموعه ی «فوجی» کانسوشیکا هوکوسای چاپ شد.

۱۸۲۹ ساکای هزایتسو در شصت و هشت سالگی درمی گذرد.

۱۸۳۲ مجموعه ی «پنجاه و سه ایستگاه ترکای دوی» ی هیروشیگه چاپ شد.

۱۸۴۱ واتانابه کازان در چهل و نه سالگی خودکشی می کند.

۱۸۴۹ هوکوسای در نود سالگی درمی گذرد.

۱۸۵۳ گومودو مایچیری به ژاپن می رسد.

۱۸۵۴ کاخ شاهی در کیوتو از نو ساخته می شود.

۱۸۵۷ آکادمی نقاشی غربی با مسئولیت کاواکامی تزکای تأسیس شد.

۱۸۵۸ هیروشیگه در شصت و دو سالگی درمی گذرد.

دوروی بی جی (۱۸۶۸-۱۹۱۲) احداث کاخ امپراتوری در توکیو؛ رقابت بین هواخواهان سبک های غربی در سنت نقاشی، پیکرتراشی و معماری.

۱۸۷۱-۸ مدرسه ی هنر صنعتی (کوزو بیجوتسو گاکو) تحت حمایت دولت دایر شد، با آموزگاران غربی ای. چیوسونه، جی. کونلدر، ای. آنتونیو فوتتازی، ای. جواتی، و مانند این ها.

۱۸۰۱ موتونوری نوری تاگا (۱۷۳۰-۱۸۰۱) شین توکرای نوزبان شناس.

۱۸۲۱ هوندا توشیاکی (۱۷۴۳-۱۸۲۱)، متفکر اقتصاد و سیاست.

۱۸۲۳ هیراتا آتسوتانه (۱۷۷۶-۱۸۴۳)، شین توکرای نو.

۱۸۵۰ ساتو نوبوهیرو (۱۷۶۹-۱۸۵۰)، متفکر سیاسی.

۱۸۵۳ کشتی های دریسالار پری در اوراگا در خلیج ایدو لنگر می اندازند.

۱۸۵۴ عهدنامه ی کاناکاوا بنادر شیمودا و هاکوdate را برای تجارت با آمریکا باز می کند.

۱۸۵۶ نینومیا سونتوکو (۱۷۸۷-۱۸۵۶) اصلاح گرای دینی.

۱۸۶۴ کشتی های غربی شیمونوسه کی را به توپ می بندند.

۱۸۶۷ پایان باکوفوی توکوکاوا.

۱۸۶۸ آغاز دوری بی جی.

۱۸۷۳ فرمان علیه مسیحیت لغو می شود.

۱۸۷۷ قیام ساتسوما.

۱۸۸۲ فوکوزاوا یوکیچی روزنامه‌ی جی جی شهبو را بنیاد می‌گذارد.

۱۸۸۵ اولین کابینه‌ی ژاپن.

۱۸۸۹ قانون اساسی می‌جی پذیرفته شد.

۱۸۹۴-۱۸۹۵ جنگ چین و ژاپن.

۱۹۰۴-۱۹۰۵ جنگ روس و ژاپن.

۱۸۷۸ لونت فنولوسا به عنوان استاد مدعو به دانشگاه سلطنتی توکیو می‌آید. فوتاتیزی ژاپن را ترک می‌کند.

۱۸۸۲ مدرسه هنر صنعتی بسته شد.

نمایشگاه‌های نقاشی در توکیو کارهای سبک غربی را نمی‌پذیرد.

۱۸۸۴ فنولوسا و اوکاگورا کاکوزو، کاندید کابی (سازمانی برای نقاشی و نقاشان سنتی) را برای هنر سنتی مسلمان دادند.

نمایشگاه نقاشی دیگری کارهای غربی را کنار می‌گذارد.

۱۸۸۷ مدرسه‌ی هنرهای زیبای توکیو (توکیو بیجیوتسو گاکو) تأسیس شد، که در آن فقط سبک‌های سنتی تعلیم داده می‌شد. سبک‌های غربی در هنرستان‌های کیوتو ممنوع بود.

۱۸۸۸ کانز هونگای در شصت و یک سالگی درمی‌گذرد.

۱۸۸۹ مدرسه‌ی هنرهای زیبای توکیو به طور کامل فعالیت.

نمایشگاه هنر می‌جی نقاشی سبک غربی در توکیو.

اولین شماره کوگا منتشر شد.

۱۸۹۰ فنولوسا به بوستون برمی‌گردد.

۱۸۹۳ کوزودایسکی، نقاش و سیاستمدار، از پاریس برمی‌گردد.

اولین جشن فارغ‌التحصیلی مدرسه‌ی هنرهای زیبای توکیو.

نمایشگاه بین‌المللی در شیکاگو.

۱۸۹۵ ایزدکلمی هی‌آن در کیوتو بازسازی می‌شود.

کاتایاما توکوما موزه ملی کیوتو را کامل می‌کند.

۱۸۹۶ نقاشی غربی در مدرسه‌ی هنرهای زیبای توکیو تعلیم داده می‌شود.

۱۸۹۸ اوکاگورا از مدرسه‌ی هنرهای زیبای توکیو اخراج می‌شود؛ تای‌کان، کان‌زان، گامو، شون‌سو و دیگران از او پیروی می‌کنند؛ مؤسسه‌ی هنر ژاپن (نی‌هون بیجیوتسو، این) او برای هنر «وفادار» تأسیس می‌شود.

۱۹۰۰ نمایشگاه بین‌المللی در پاریس. جزوهای درباری نقاشی «وفادار» را شون‌سو و تای‌کان منتشر می‌کنند.

۱۹۰۲ نمایشگاه بین‌المللی در سنت لوئیس.

۱۹۰۶ شعبه‌ی مؤسسه‌ی هنر ژاپن در کیوتو تأسیس شد.

اوکاگورا در محافل هنری «لویالیست» [هنر وفادار] فعالیت.